č. j. 4 Azs 9/2003-37

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci **žalobkyně S. P.,** zast. JUDr. Janem Gallivodou, advokátem, Nerudova 5, Plzeň, **proti žalovanému Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2003 č. j. 59 Az 102/2003 – 25,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se **o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 29. 4. 2003 č.j. 59 Az 102/2003 – 25 zamítl žalobu S. P. podanou proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 5. 2002 č.j. OAM – 10938/VL-19-C10-2001 a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobou napadeným rozhodnutím nebyl žalobkyni udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek stanovených v § 12, 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když označil za důvody žádosti o azyl v dané věci strach žalobkyně z jejího manžela a její tíživou ekonomickou situaci v zemi původu. Konstatoval, že žalovaný učinil také správný závěr o tom, že vyhrožování ani fyzické násilí, kterého se dopouštěl vůči žalobkyni její bývalý manžel, nemůže být důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Dospěl poté k závěru, že žalovaný posoudil věc po právní stránce správně, neboť žalobkyní tvrzené skutečnosti nelze podřadit pod pojem „pronásledování“ ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., ani pod „důvodné obavy z pronásledování“ podle § 12 písm. b) téhož zákona. Uvedl, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podala S. P. (dále jen stěžovatelka) kasační stížnost pro důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s tím, že tuto odůvodní ve lhůtě jednoho měsíce. Dále žádala o prominutí zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti z důvodu nemoci advokáta, který měl podanou kasační stížnost zpracovat. Stěžovatelka dále podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, s odůvodněním, že výkon rozhodnutí proti kterému tato stížnost směřuje, by jí způsobil nenahraditelnou a nevratnou újmu a domnívá se, že se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu spisu plyne, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2003 č. j. 59 Az 102/2003 – 25 byl stěžovatelce doručen do vlastních rukou v pátek dne 16. 5. 2003, což stěžovatelka potvrdila vlastnoručním podpisem, jak vyplývá z připojené doručenky. Napadený rozsudek obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti. V poučení napadeného rozsudku je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní – dále jen s. ř. s.) správně uvedeno, že proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadený rozsudek byl stěžovatelce do vlastních rukou doručen v pátek dne 16. 5. 2003. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v sobotu dne 17. 5. 2003 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pátek dne 30. 5. 2003 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). V uvedený den – pátek – se svým označením shoduje s označením dne, který určuje její počátek, jímž je den doručení napadeného rozsudku stěžovatelce, tedy pátek dne 16. 5. 2003. K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto třeba, aby nejpozději dne 30. 5. 2003 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z připojené obálky však plyne, že kasační stížnost byla podána doporučeně pod R 011876 na poště 320 00 Plzeň 20 až 13. 6. 2003, tedy opožděně, přičemž Krajskému soudu v Plzni došla dne 16. 6. 2003.

Z výše uvedeného tedy zcela jednoznačně plyne, že kasační stížnost byla podána opožděně. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2003 č.j. 59 Az 102/2003 – 25 odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm.b) s. ř. s., neboť byla podána opožděně. Za této situace se pak nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Pokud jde o žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti, je třeba poukázat na ustanovení § 106 odst. 2 věta třetí s. ř. s., podle něhož zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Nejvyšší správní soud proto nemohl rozhodnout o žádosti stěžovatelky o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti, neboť výše uvedené ustanovení zákona mu to neumožňuje.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případech odmítnutí návrhu – kasační stížnosti – nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. 8. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu